
Grabovoi Grigori Petrovich

**ATĖJUSYSIS
PASAULIO PABAIGOS NEBUS**

Grabovoi Grigori Petrovich

**ATĖJUSYSIS
PASAULIO PABAIGOS NEBUS**

DARBAS "ATĖJUSYSIS. PASAULIO PABAIGOS NEBUS"
SUKURTAS GRIGORIJAUS PETROVIČIAUS
GRABOVOJAUS 2002 METAIS
PAPILDYTAS G.P.GRABOVOJAUS

Vertimas iš rusų kalbos į lietuvių įvykdytas
"EHL Development Kft."

2016

Grabovoi G. P.

Atėjusysis. Pasaulio pabaigos nebus – Serbia: Grigorii Grabovoi PR
KONSALTING TECHNOLOGIES OF ETERNAL
DEVELOPMENT.,– 2016. – 24 p.

Visos teisės apsaugotos. Jokia šios knygos dalis negali būti atgaminta bet kokioje formoje be raštinio autoriaus teisių savininko sutikimo.

ISBN-

GRIGORI GRABOVOI®
© Грабовой Г.П., 2002
© Grabovoi G.P., Lietuvių
vertimas, 2013

ATĖJUSYSIS

Jis buvo atėjusysis, nes matė save lyg iš šalies. Jis suvokdavo savo akis kaip viso šio išorinio pasaulio atspindį ir jo siela švytėjo šviesa nutolusios realybės, kuri buvo begalybe - jo begaline ateitimi. Jis matė šioje realybėje tokius pat kaip jis žmones. Todėl tada, kai jis sutiko žmones, jis suprato, kad jie niekuo nesiskiria nuo jo ir jis nuo jų niekuo nesiskiria. Eidamas savo keliu jis nešė savo vidinę šviesą, pasitinkančią patį save ir kitus tuo pačiu metu. Jis dalino ją taip, kad kiti nesuvokdavo to kaip išdalavimo, jie tai priimdavo kaip jo veiksmą. Ir jis, matydamas jų plačiai atmerktas akis, matydamas jų nustebusias mintis dėl jo veiksmų ir judesių, manė, kad jie sukurti taip pat ir jie turi būti tokiais pat matyt, jeigu jis toks, kaip jis save suvokė. Pamatęs pirmąją merginą, jis pagalvojo, kad gyvenimas yra ir nutolusiuose pasauliuose, todėl, kad jis vyras. Ir pamatęs save santykiuose su mergina, jis suprato, kad meilė yra pirmą kartą jame ir jis eis į ją ir pamatys ją moters pavidalu - tos, kuri yra jo puselė.

Eidamas per savo gyvenimą, matydamas besikeičiančias upių struktūras, matydamas, kas vyksta su augalais, gyvūnais, ir matydamas žmogaus gyvenimą, jis suprato, kad viskas turi būti pakeista amžinybės link. Ir šitas jo suvokimas buvo nei žodžiu nei mintimi - tai buvo jo kūno judesiai. Būtent kūnas judėjo amžinybės kryptimi, ir tik vėliau jis pradėjo suvokti šituos judesius kaip kitų žmonių gyvenimą. Jis suprasdavo - jie taip susideda iš amžinybės. Jie net ne amžinybės dalelės, jie ir yra pati amžinybė, bet tik išmėtyta po planetą ir nukreipta į kosmoso begalybę. Jų žvilgsniai, nukreipti į kitas planetas ir kitas žvaigždžių galaktikas, į visą atvirą kosmosą, už saulės ribų ir netgi saulės viduje, bylojo tai, kad jie yra tie, kuo save laiko, bet ne visi tai suvokia. Ir jo judėjimas buvo nukreiptas ta linkme - plačiai atverti jiems visą kosmosą, kad jie matytų, kur jų gyvenimas, kad jie atėjo iš kosmoso ir jaustų savo sielą, išsiskleidusią kosminėje erdvėje kaip vienybę nedalomo ir

unikalumą vienintelio. Matydamas tai, ką mato visi, jis kalbėjo apie tai, ką visi galvoja gilumoje sielos, bet pradžioje kalbėjo mintimis tik sau. Vėliau jis pradėjo kalbėti daugeliui, ir žmonės nuėjo paskui jį. Jie pradėjo juo tikėti, daugelis jam patikėjo pačias savo brangiausias paslaptis, nukreiptas į amžiną vystymąsi. Ir daugelis jam kalbėjo: taip, mes matome savo amžiną gyvenimą, bet papasakok mums, kaip apie tai mums perduoti kitiems. Ir jis pasakojo, jis duodavo jiems skaičius, jis duodavo jiems tą gyvenimą, kurį jie patys matė ir tuo pačiu jis neišvardindavo savęs. Jis ėjo į priekį, palikdamas tik vardą, apgaubtą gimimo datos. Jie buvo tokie pat. Jų judėjimas ne visada buvo lygus. Jiems tekdavo įveikti pasipriešinimą, bet tie tolimieji pasauliai, jų atgarsiai, kurie galbūt jau buvo išsivystę iki amžinybės lygio jos pastovioje realizuotoje fazėje, vedė juos visus kaip apjungtą būrį prie savo begalinės ateities. Ir šita begalybės banga užliedavo visus, kai džiaugsmas išlikdavo netgi pačiose sunkiausiose žmogiškojo suvokimo situacijose. Jie stengėsi jį išaukštinti, bet jis visada ėjo su jais. Todėl kad jų vienas kelias, ir dangus, ir žemė, ir visa, kas supa aplink - tai yra kūrinys, tame skaičiuje ir jų proto. Jis mokė kurti, sukurti ir būti amžinybe. Nes tik ta atgimusi amžinybė ir siekia būti pati savimi, kuri realizuoja tai, kas vyksta viduje tos amžinybės ir turi visuose lygiuose amžinybės savybę. Jo atskiri judesiai taip pat, kaip ir visų žmonių lokaliniai judesiai, išreikšti kokiose tai konkrečiose emocijose ir veiksmuose, apjungti vienos gilios struktūros amžinybės sielos. Amžinybė, kuri turi sielą žmonijos pavidalu, pati iš esmės yra formuojančiu pavidalu ir lygiu begalybės.

Ten, kur Dievas ją sukūrė, jis išreiškė save ir šis išreikštumas jau egzistuoja, amžinai egzistuoja gamtos grožyje, svajonėse apie būsimą begalinį gyvenimą. Ir pamatę, kad jis turi žinias apie amžinybę, būdami čia ir veikdami jie nuėjo paskui jį vis labiau susitelkę. Jokie sistemų trukdymai, vienokiomis ar kitokiomis savybėmis negalėjo palaužti jų. Jie tvirtėjo, stiprėjo jų dvasios jėga ir

jautė, kad jie ne vieni šitoje visatoje, kad yra ta dvasia, kuri atskleis prieš juos tuos pasaulius, kurie šildys jų sielą tolimese kelionėse įsisavinant kosmines erdves. Jie džiaugėsi, kad yra sukurti. Jie džiaugėsi už Dievą, galinčio tai sukurti, ir jie ėjo su Dievu sieloje. Jie buvo sudievinti ir jų judėjimas jau nežinojo kliūčių. Taip, dar buvo kokie tai niuansai, kokie tai pasipriešinimai ir lyg nesėkmės iš tų, kurie dar nėjo tuo keliu pusės. Bet tie, kurie ėjo, jie jau nematė nesėkmių. Jie matė tik judėjimą. Tai kaip greitabėgė mašina, kuri didina greitį, ir vėjo garsas jau užima sielą ir žmogaus dvasią, ir jo kūnas lekia su mašinos judėjimo greičiu, ir visa kita jau nebesuvokiama kaip tai, kas gali mašinai sutrukdyti, kas gali stabdyti šį judėjimą. Žmogus pradeda jausti save judančiu. Ir štai šitas judėjimas atskleistas mintyje, minties formoje - tie veiksmai tapo tuo apvalkalėliu, kuris padarė tuos žmones neprieinamus. Neprieinamus tam, kad juos išmuštų iš amžinybės kelio. Neprieinamus tam, kad sutrukdytų jų mintims judėti ta kryptimi. Jie buvo visi ir yra kaip visi paprasti žmonės, ir tai pritraukia paskui juos sekančius žmones. Su laiku, kai visi bus apsijungę ir mokės gyventi amžinai, liks tik prisiminti tuos procesus, kurie prie šito atvedė. Ir būtent jų atmintis, būtent jų prisiminimai apie žmogaus dvasią, įvykdžiusią daug ką, tame skaičiuje netikėtina įprasto proto požiūriu. Jų prisiminimai duodavo jiems jėgos, jų atmintis ir jų kultūra vedė juos į begalybę. Ir begalybė atsivėrė prieš juos. Jie pamatė tuos, iš esmės - rojaus sodus, kuriuos jie suvokė fiziniu kūnu. Jie buvo gyvi, bet prieš juos atsivėrė tai, kas vadinasi amžinu gyvenimu rojuje fiziniame kūne. Ir jie suprato, kad žemėje tai įvykdyta daugeliui, kas suvokia gamtos grožį, kas mato, kaip lapų garsas sukelia atmintį praėjusių ir būsimų įvykių, todėl, kad jie mato į priekį. Jie žino visus ateities įvykius ir tai galima pavadinti atmintimi apie tai, kad jie įvykdė ateityje savo amžinybes. Ir amžinybė padvelkė į juos visus, kurie ėjo tuo keliu. Ir jie amžinai išsigelbėjo.

PASAULIO PABAIGOS NEBUS

Gelbėjimo tiesa kiekvieno iš mūsų esybės viduje. Mes pasirenkame tą kelią, kurį patys ir nustatome. Nes tas kelias, kuris mūsų nustatytas- tai ir yra mūsų kelias. Ir mes dėl išsigelbėjimo judame į tą pusę, kur yra šviesa mūsų ir išorės sąmonės. Išorinis išsigelbėjimas - tai ir yra vidinis išsigelbėjimas. Mes apjungiamo savo meile viską aplinkui , ir kada visa aplink ir aplinkinis pasaulis mato tą meilę , tai pasaulis tampa besąlygiškai išgelbėtas. Todėl pirmas išsigelbėjimo kelias - tai meilė. Ir bet kokie pokalbiai, bet kokie liudijimai ir bet kokia informacija apie pasaulio pabaigą turi būti nukreipti į tai, kad nėra pasaulio pabaigos, nes šviesa begalinė ir gyvenimas begalinis, begalinis vystymasis žemės, visos visatos, pasaulis begalinis. Pati esmė begalinio pagimdo pasaulio amžinybę, amžinybę gyvenančių ir amžinybę kiekvieno gyvenimo. Gyvenimas kiekvieno apgaubtas amžinybe ten, kur jis dažnai neįtaria, kur jis liečiasi su ja gimimo momentu. Peržiūrėkite gimimo atvejį, kurį jūs žinote ir jūs pamatysite, kad iki gimimo yra prisilietimas amžinybės su gimimo momentu - pačiu pirmuoju aktu, esančiu įvykiniu šaltiniu gimimo.

Šitas veiksmas, šitas pirmas gyvenimo aktas, kuris atsirado iš pat pradžių nuo pirmojo gimimo pasaulyje, jis iš pat pradžių neša savyje amžino gyvenimo amžinybę, nes pati amžinybė, ji padalyta į faktą iki jos supratimo ir jau po jos supratimo. Ir štai šitas perėjimas tarp supratimo lygio ir lygio po supratimo, jis ir yra gyvenimo judėjimas ir pažinimas. Kada jau pažinta amžinybė, tai yra kada ji jau suprasta, negali būti jokios pasaulio pabaigos, nes šviesa - tai yra vidinis turinys, kurį žmogus suvokia. Šviesa - tai yra ta suvokimo sritis, kuri iš esmės aprenpta į kokią tai gyvą realybę, ir žmogus reaguoja su juo, kaip su pasiuntiniu begalybės, begaliniu pasauliu. Ir bet koks vaizdins - tai ir tai, kas susideda iš šviesos. Todėl visų

pirmiausia reikėtų nukreipti gelbėjimo sistemą į supratimą to, kas vyksta aplink. Bet kokios sistemos išorinio pasaulio priimamos kaip stabilios, kai mes žiūrime lyg tai per jas . Tai yra einantysis suvokia visa, kas supa aplink tokiu būdu, kad visa, kas supa aplink, randasi išorėje, ir šita išorinė realybė yra amžinybės elementas.

Tam, kad amžinas vystymasis nebūtų pristabdytas kokiais tai liudijimais apie pasaulio pabaigą, pasistenkite išnagrinėti amžinybės apimtis visame išoriniame pasaulyje, kada jūs matote supančių sistemų judėjimą supančio pasaulio. Išplėsdami savo fizinį veiksmą fiziniame pasaulyje, pasistenkite pamatyti amžinybės sferą, kuri turi pradžią nuo jūsų iki artimiausio daikto ir išplėsta begaliniai į viršų. Kai jūs žiūrite begaliniai į viršų, jus matote šviesą einančią link jūsų sąmonės ir esančią jūsų sąmone. Išnagrinėkite uždara sistemą sąmonė-pasaulis ir jūs pamatysite, kad viskas kontroliuojama jūsų sąmonės. Vadinasi, kad pasaulio pasikeitimas pagal visuotinį mastabą - tai, kas vadinama pasaulio pabaiga, - įvykti negali todėl, kad vieną kartą matyta turi amžiną konstrukciją, pripildančią visą pasaulį. Iš čia seka tai, kad jūsų rankos, jūsų kojos, jūsų kūnas ir jūsų mąstymas ir visos jūsų organizmo ląstelės - jos susitelkusios į vieną uždavinį amžino gyvenimo. Susitelkimo vektorius, jis egzistuoja absoliučiai, todėl, kad jis randasi meilėje ir turi savo sudedamojoje elementus meilės. Tai yra jis nesunaikinamas. Vadinasi, jokie išoriniai įvykiai negali sukliudyti meilės vektoriaus vystymuisi, šitos srities informacijai.

Kai jūs pradėdate nagrinėti amžinybę kaip suvokiamą visu organizmu, visu savo esybės reiškiniu, tada jūs matote, kad jūsų atskiri audiniai -jie jau amžini. Ir jeigu nuo jų žiūrinėti visą organizmą, jūs matote, kad jis amžinas. Todėl reikia judėti nagrinėjime visos realybės nuo savo sąmonės, būtent nuo tų elementų, kuriuos jūs suvokiate kaip organizmo amžinumą. Sąmonės lygyje tie atskiri organizmo audiniai, pavyzdžiui, ant rankų, ant kojų, kitose kūno vietose, kurios spinduliuoja sidabrinį

švytėjimą amžinybės link, apibendrintos visiems. Tokiu būdu susidūrimas jūsų šviesos, šviesos iš jūsų organizmo, jūsų faktinio kūno su amžinybe visiems - tai yra pati žemė, kuri turi amžiną vystymąsi. Tai, ant ko randasi žmogus, tai yra ant žemės, pavyzdžiui, arba ant kito bet kokio objekto - ne ant žemės, visos šios sistemos apjungtos jūsų sąmonėje lygyje amžino gyvenimo troškimu.

Esmė tame, kad pačioje pradžioje iš amžino gyvenimo noro gimsta žmogus. Išnagrinėkite šito momento supratimui visą begalybės fazę, kuri egzistuoja iki gimimo, iki žmogaus pradėjimo ir visą fazę, kuri jau po to. Ir vadinasi, tik labai stiprus siekimas gyvenimui atveda prie to, kad žmogus gimsta. Sąmonės logikos požiūriu išsivystymas loginių gyvenimo procesų – tai absoliučiai vienareikšmiška. Tai lygiai tas pats, kaip kad įveikti didžiulį kiekį informacijos, atlikti didžiulį vidinį darbą, kad realizuotis fiziniame ir gimti. Todėl gimstantis visada įveikia tokį pat darbo elementą, būtent tokią pat vidinę judėjimo sistemą amžinybės link, kaip ir gyvenantis, kuris nori gyventi amžinai. Įskaitant, kad yra konkretaus žmogaus gimimo faktas, galima suprasti, kad žmogus jau įveikė tą kažkokį plyšį informacijos sistemoje iki žmogaus gimimo ir po jo. Tai yra aktas žmogaus asmenybės dvasinio įveikimo visus kokius tai trukdžius tam, kad gimtų ir būtų fiziniame kūne. Nagrinėdami sąmonę kaip neišardomą ryšio sistemą visame pasaulyje, galima šitą sąmonės elementą pas save aptikti. Jį galima išžiūrėti lygyje žmogaus tarpinių smegenų - pogumburyje, hipofizės lygyje ir audinių lygyje, kaip, pavyzdžiui rankų, kojų. Tai yra, jeigu net apžiūrinti nago augimą ant rankos, tai čia galima išvelgti vienuolius, pažadinančius vystymosi amžinybės link principus. Ir būtent pirmoji dvasinė sudedamoji, kuri vedė asmenybę link amžinybės, jinau tokiu pat būdu veda ir visuose organizmo audiniuose amžinybės kryptimi. Tai yra visas judėjimas vyksta amžino vystymosi kryptimi. Todėl čia visiškai tampa pakankamai akivaizdu, kad pats kūnas orientuotas į amžiną vystymąsi. Jeigu atkreiptume dėmesį į daugybę atvejų

žmonių išgyvenimo ekstremaliose situacijose, tai loginių paaiškinimų dažnai nėra, bet būtent veiksmas to impulso kūno judėjimo amžinybės link pakeičia situaciją į tą pusę, kad žmogus tampa nepasiekiamas ir nepaveikiamas kokiam tai poveikiui.

Tokiu būdu čia tampa suprantama, kad žmoguje nuo pat pradžių įdėtas jo nesunaikinimo mechanizmas. Ir tai duotame atvejuje, matyt, tik palyginant informacijas iki žmogaus gimimo ir po jau jo pirminio pasireiškimo fiziniame pasaulyje, po žmogaus pastojimo akto, fizinio pastojimo. Išnagrinėjus šias sąmonės konstrukcijas, galima , kaip pasakyta, išskirti tuos sąmonės elementus, kurie nesugriaunamą ryšį dar iki gimimo momento, kur mechanizmai, kurie paaiškinami kaip valios mechanizmai - jie išreikšti kaip besąlyginiai mechanizmai. Tai yra siekimas amžino gyvenimo - tai yra ne vien tik loginis siekimas, tai yra visos žmogaus esybės išreiškimas, einantis nuo vieningo Dievo-Kūrėjo, kuris amžinas, ir tokiu būdu – tai yra Jo valia. Amžinumas žmogaus-tai Dievo valia ir organizuojanti žmogaus struktūra. Ryšium su tuo galima išnagrinėti pakankamai daug informacinių konstrukcijų, mąstymo veiksmų , kurie atveda ne tik prie pilno ir pakankamai aiškaus supratimo amžino vystymosi proceso, bet leidžia ir savarankiškai vystyti amžino vystymo technologijas ir kasdieninio gyvenimo praktikoje. Tokiu būdu mes galime praktikoje kasdieninio bet kokio tai veiksmo pamatyti, kad, pavyzdžiui, rankų judesys traukia paskui save amžinybės šviesą ir pristabdžius judesį, kada jūs ką nors darote, leidžiate pamatyti , kad ši šviesa pradeda skleistis nuo rankų. Kaip beje – ir nuo viso kūno. Atsižvelgiant į tai, amžinybės šviesa turi tokią struktūrą, kad žmogus atgamina šitą šviesą.

Ir kuo daugiau veiksmas šitos šviesos išsiskleidžia į išorinę realybę , tuo daugiau amžinojo gyvenimo mechanizmų įgyja žmogus. Kada jūs mąstymo lygmenyje matysite, kad jūsų mintis pradeda realizuoti tokią amžinybės šviesą, tai jūs išmoksite taip pat

padidinti apimtį išspinduliuojamos amžinybės šviesos į išorinę realybę, o tam reikia tik nukreipti savo mintis amžinybės link, amžino vystymosi technologijų link. Ir gaunasi, kad jūsų veiksmas pradeda atitinkamai pateikti būsimą vystymosi paveikslą, kuris jau ateina iš jūsų, nuo jūsų šviesos į amžinybę. Taip jūs sau paklojate atitinkamą kelią, kuriuo patys ir einate. Konstruktoriumi šviesos į amžinybę ir amžinybės kelio esate jūs patys. Ir tai matyti tame atvejuje iš to, kuo jūs daugiau tokios šviesos išspinduliuojate, tuo labiau patikimesnis ir stabilesnis jūsų judėjimas amžinybės ir amžino vystymosi kryptimi. Jūsų amžinas gyvenimas neturi priklausyti nuo bet kokios tai informacijos, kuri susijusi ar su konkrečiu atveju konkretaus žmogaus jo gyvenimišką struktūrą sugriovimo požiūriu, arba gi visos žmonijos visumoje.

Nuo pat pradžių tai vieningos sistemos, todėl kad ir visa žmonija, ir žmogus - tai ištisi pasauliai, unikalūs, neliečiami, kurie turi vystytis amžinai. Ir ryšium su tuo - jeigu kalbama apie pasaulio pabaigą, būtent fizinio sunaikinimo gyvenamojo pasaulio aspektu, na kaip, pavyzdžiui, planetos, kur randasi žmonės, tada, visų pirma, būtina koncentruoti dvasines pastangas paties žmogaus atitinkamai su atspindėjimo principu nuo savęs tokias informacines sistemas, kurios turi savyje informaciją apie pasaulio pabaigą, ir toliau pereiti į atspindėjimą nuo visos planetos nuo viso pasaulio pilnumoje. Todėl darbas per visų išgelbėjimą duotuoju atveju atliekamas per savą judėjimą, kada jūs matote savęs amžino vystymosi struktūrą, savo amžinybės šviesą, kuri gaminama jūsų mąstymu. Ir kada jūs randate tą informacijos sritį, jūs suprantate, kad tai labai stiprus mechanizmas amžinybės technologijų išvystymo panaudojant savą mąstymą. Išimtinai savas mąstymas - tai vienas mechanizmas, o mąstymas, susietas su išorinės ir vidinės realybės elementais, - tai antras mechanizmas. Kada jūs naudojate tik savą mąstymo mechanizmą, tai čia reikia visų pirma išnagrinėti, kas iš tikrųjų mąstyme turi kokią tai pratęsimą viduje organizmo ir kūgio pavidalu

paskirstyta organizme tokiu būdu, kad viršus kūgio randasi aukščiau virš galvos.

O toliau pagal didėjimo principą atitinkame taške kūginio pavidalo suvokimo vaizdas pradeda plėstis į visas puses ir, beje, taip greitai, kad apima žmogų pilnumoje jau per išorinius įvykius. Tai yra, amžinybės struktūra nustato taip pat tuos įvykius, kurie vyksta apie jus ir tokiu būdu, kad jūs iš įvykių galite pilnai išmokti gyventi amžinai. Tai palyginama su tuo, kad jei žmogui pateiktas fortepijonas, tai jis gali per numatytą laiką išmokti groti. Jeigu tik jis paprasčiausiai palietė pirštais klavišus, tai jau galima pasakyti, kad jis jau naudoja šią fortepijoną. Taip pat ir amžinybės struktūroje - tikrai koks judėjimas į amžinybės struktūrą - tai jau kontaktas ir panaudojimas metodologijos amžinybės realizacijai. O jau filigraninis įsisavinimas kokių tai muzikinių sistemų su to paties fortepijono pagalba ar kitų instrumentų, arba galbūt su dailininko rankos pagalba, arba per savo žodį, per savo veiksmą - tai jau ta technikinė iš esmės praktika, kuri duodama žmonėms, tam, kad amžino gyvenimo sistemą, amžino gyvenimo ženklus, amžino gyvenimo turinį jie įsisavintų savo vystymesi, savo troškimuose. Beje, bet kokiuose troškimuose, tokiuose, kaip - galima užteiti į kavinę ir išgerti puodelį kavos - čia gali būti įdėtas labai stiprus amžino vystymosi elementas, todėl, kad paprasti veiksmai taip pat skleidžia amžinybę, ir tai irgi reikia mokėti pastebėti.

Kiekvienas gyvenimo momentas, kiekvienas akimirksnis turi labai stiprų amžino vystymosi struktūrų įsisavinimo elementą. Kada jūs pradėsite tai matyti, jūs galite įsisavinti tokio vystymosi mechanizmus, ir šitas vystymasis jus tikriausiai išgelbės nuo bet kokių katastrofų, nuo bet kokių kataklizmų ir nuo bet kokių vidinio ir išorinio turinio problemų. Todėl išsigelbėti pačiam reikia būtinai. Amžinybės struktūra, kuri yra žmogaus sąmonėje, jina tokiu būdu išsidėsto informacijos sistemoje, informacinių ryšių sistemoje, nes kada žmogus mato, kad sava valinga pastanga jis gali išspręsti

taktinio artimo lygio atitinkamus klausimus , ir tame skaičiuje - dažnai strateginio lygio, tada jis tampa įsitikinęs, kad visi taip pat išsigelbės. Tam atitinka du sąmonės lygiai, kurie priimami kaip šviesa, einanti nuo dešinio, kairio galvos smegenų pusrutulių. Ir šviesa - jina žiūrima tokiu būdu, kad pirmas impulsas, einantis nuo galvos smegenų palaipsniui didėja, palaipsniui viso kūno švytėjimo sąskaita, ir mes, kad žmogaus vaizdas - jis nesugriaunamas. Kada mes tai matome, mes suprantame, kad tai, kas dabar vyksta - tai ir yra amžinybės pasireiškimas, supratimas to, kad gyvenantis ir judantis dabar žmogus yra žmogus amžinai gyvenantis. Šis supratimas svarbus būsimų išvystymų strategijų, kaip žmogaus, taip civilizacijos ir žmonijos visumoje atžvilgiu.

Matydami savo begaliniai stiprų lygi, nukreiptą į begalinį vystymąsi, jūs išnagrinėjate visų pirma konstrukcijas būsimų sistemų išsivystymo. Nagrinėdami , kaip pavyzdžiui, statėsi miestai, kaip statėsi kokie tai kaimeliai, kaimai, apskritai punktai ir žmonių apsigyvenimo vietos suvokimo požiūriu tų žmonių, kurie visa tai statė, jūs galite pastebėti, kad čia ir buvo idėtas amžinybės elementas . Tai yra, paskirstyti žemę į gamtos sistemą ir dirbtinai sukurtus statinius, tai po statiniais, kurie buvo dirbtinai sukurti, yra elementas amžinybės, priklausiantis žmogaus mąstymui. Tai svarbi sudedamoji, duodanti galimybę suprasti, kad išorinės pasaulio sistemos - jos taip pat atitinkamu būdu keičia informaciją į tai, kad žmogus gali kurti atitinkamą realybę savo būsimam vystymuisi. Ir kada jūs logiškai tyrinėjate šį ryšį, tai tampa aišku, kad žmogus įvertina oro kiekį, jūrų, okeanų, sausumos kiekį - ir atsižvelgdamas į tai vykdo statybą - ir plius atitinkamą išorinės kosminės erdvės kiekį, pavyzdžiui, kada loginė fazė šito supratimo susikerta su amžino vystymosi uždaviniu jau sukurtų objektų lygyje, tai galima atsekti ryšį nuo visų išorinės realybės elementų, kaip jie veikė konkretų žmogų, kad konkretus amžinybės elementas buvo kur nors pagamintas. Ir šis elementas pagal bendrų ryšių sistemą taip

pat turi amžiną vystymąsi, taip pat kaip ir konkretus žmogus. Todėl, kad tai, kas sukurta darbu - bet kokio žmogaus kūrinys, netgi pirmas judesys, pirmos mintys, apskritai sukūrimas kokio nors pačio pirminio, netgi pastojimas - tai yra tai, kas kuria amžinybę ir sukuriamą amžinybę kaip ir paties žmogaus, taip ir supančių žmonių, visa išorinė ir informacinė realybe, vidiniu žmogaus suvokimu.

Išreikštas vientisumas ir formuoja patį žmogaus fizinį kūną, pačias išorinio pasaulio struktūras, gyvūnų kūnus, augmenijos ir taip toliau. Vidinė harmonija, kuri jaučiama ir matoma pasaulio išmanymo lygyje, kuri neišreikšta žodžiuose, yra toks elementas, kuris neišreikštas žodžiuose. Išmanymas visada liečiasi su sekančių įvykių begalybe ir iš čia matyti, kad viskas amžina. Amžinybė visiškai aiškiai matoma, bet jina dažnai neįvardijama, jina dažnai nesuvokiama sąmonės lygyje kaip kažkas tai atskirto nuo paties žodžio. Tai yra pats žodis ir apskritai bet koks veiksmas - jis neatskirtas nuo amžinybės. Todėl jei užduot sau klausimą, kaip galima kalbėti apie kažką tai naudojant tą patį? Tai čia galima pateikti tokį pavyzdį - kaip kalbėti apie garsą naudojant garsą? Tam reikia, kad kažkas suvoktų garsą. Ir tada tai, kaip vienas iš protu regimų pavyzdžių, kada vienas žmogus jau yra elementas to, kad sistema užsidarė, kad viskas realizavosi, kad garsas sutapo su pranešimu apie jį. Ir štai ta žinia,, galima sakyti, informacinis ir teigiamas pranešimas, apie tai, kad amžinybė yra, pasireiškia iš vis tik žmogaus veiksmuose ir jo vidiniame įsitikinime į amžiną gyvenimą.

Iš čia pilnai realiai išskirti tą sudedamąją, kuri charakterizuojasi kaip kolektyvinė sudedamoji, apibendrinta, suformuota tuo, kad žmonės suvokia tai, jog šviesos pabaigos, pasaulio pabaigos, fizinio ir dvasinio vystymosi pabaigos nebus. Nebus perspektyvoje pabaigos planetos vystymosi ir kiekvieno atskiro žmogaus. Kadangi, kai jau yra kaip minimumas du žmonės, kurie jau gyvena toje

planetoje, tai planeta vystysis begaliniai. Ir štai šitas apsijungimas dviejų, kas perduoda signalą ir kas priima, jau sukuria Kūrėjo realybę.

Kūrėjas-Dievas apjungtas tame, kad jis gali ir kurti signalą ir jį priimti tuo pačiu. Žemei - tai jau yra dviejų žmonių veiksmas. Kada Dievas yra ir šaltiniu signalo, ir asmenybe, kuri priima kokį tai informacinį signalą, tai Jam signalas neatskirtas. Todėl pasaulio monolitiškumas, tai yra bet kokio objekto esybė –jinai iš esmės amžina, jinai begaliniai stipri. Tai tik optinio matymo atžvilgiu yra kokios tai galimos žemei problemos, pavyzdžiui, nuo asteroidų ir panašių, tame skaičiuje, vidinių civilizacijos vystymosi problemų.

Iš tiesų pradinė amžinybė dvasiniame lygmenyje, ji tokia, kad ją pakeisti praktiškai negalima netgi kaip kažką esančio, nekaltant jau apie radikalius pakeitimus, tai yra tokio tipo – kaip planetos išvedimas iš orbitos ir panašiai. Visada egzistuos reiškiniai, įvykiai, kurie tam kliudys. Todėl, kad būtent amžinybė, apibrėžta dviem žmonėmis ir pačiu Kūrėju-Dievu, Sukūrėju pasaulio, tai jau vienareikšmiškai traktuojasi kaip neišmainoma nepakeičiama amžinybė. Atsižvelgiant į tai, galima pilnai tiksliai nustatyti, kad tada ir vienas žmogus gali kurti impulsą, atitinkamai tokį, kaip daro Dievas, ir taip pat jį gauti atgal. Atitinkamai mintis apie amžiną gyvenimą apie tai, kad nebus gyvenimo nutraukimo - tai ta mintis, kuri grįžta tam pačiam žmogui ir sukuria jo realų mąstymą, priklausantį amžinam gyvenimui ir amžiniam vystymuisi.

Ir tada žmonės akių pagalba pamatys amžinybės šviesą, kuri užpildys šitas akis, jų blakstienos bus tokios, kad visuose pasaulio pakraščiuose, visoje realybėje bus matoma šviesa, praeinanti pro šias blakstienas ir įeinančias į šias pasaulio atvaizdų akis, atvaizdus amžino gyvenimo. Kiekvienas savo akimis pajaus tą amžinybę, kuri jį užpildo, ir jis galės taip giliai įeiti į realybę, kad bus neišskirtas toje realybėje, jis bus pačia amžinybės realybe. Ir tai yra tas išsiuntimas, kuris ateis pas jį į širdį, ir širdis taps amžina ir jo kraujas taps

amžinu. Ir kada jis pamatys save šitoje realybėje, jis supras, kad jis amžinas, todėl, kad jis taip galvoja, ir tai yra svarbiausia - amžinybės mąstymas. Nes vienintelė mintis, užgimusi žmoguje, niekada jau niekur neišnyksta. Tai jau yra tas stulpas, tas asmenybės pagrindų lygis, kur mąstymas visada su juo, ir žmogus sieloje niekada neužmiršta, apie ką jis kažkada tai galvojo. Tai ir yra ta amžinybės struktūra, ant kurios bazuojasi tame skaičiuje ir visas išorinis pasaulis žmogaus atžvilgiu. Įsitikinimas tuo, kad išorinis pasaulis egzistuoja nuo mąstymo, labai svarbus šito pasaulio pertvarkymo į amžinybę požiūriu. Kadangi pati amžinybė, kuri pripildo išorinį pasaulį, yra tai, ką jis sutapatina su savimi. Atsižvelgiant į tai, mes matome, kad jo minties patekimas į pačią savo sąmonės esybės gilumą - tai yra tai, ką jis suvokia savo atžvilgiu ir visų atžvilgiu. Ir šitas judesys – tai yra tas saulės spindulys, vidinės saulės, kuri nušviečia jo judėjimą visoje realybėje, ir jis tampa pačiu savimi, taip kaip jeigu jis viską žinojo, tai yra visažinančiu žmogumi. Žvelgiant iš šitos visažinančio žmogaus realybės, mes matome, kad atsiveria kelias pasiekimui visko. Mes matome, kad kelias susideda iš realios šviesos ir mąstymu sugalvotos šviesos. Realybės šviesa susijungia su mąstymo šviesa, kurdama daiktus ir laiką, sukeldama biologinę įvykių eigą, ir gyvos materijos esybė pradeda reaguoti kaip sąmonės struktūra. Toks sujungimas žmogaus vidinės realybės šviesos, kuriai priklauso ir mąstymas, su išorinės realybės šviesa, atvedančia į materijos sukūrimą, garantuoja pasaulio pabaigos nebuvimą. Garantuoja taip pat tuo pagrindu, kad nuosavos minties šviesa nepaveikiama išoriniu poveikiu, kadangi bet koks įvykis tik pripildo mintį, tai yra daro ją dar labiau šviečiančia, sugebančia sukurti dar daugiau materijos papildant jau egzistuojančią. Ir tokiu būdu galima gauti įrodymus to, kad amžinybės procesai žmogaus buvimo vietoje visada didėja. Vadinasi, pasaulio pabaiga neįmanoma dėl objektyvių procesų pasaulyje, vykstančių atitinkamai pagal vystymosi dėsnius.

Pažiūrėkite į organizmo gyvenimą, kaip į sąmonės gyvenimo formą, ir jūs pamatysite, kad tai forma, kuri vystosi begaliniai esant fiksuotai geometrinei žmogaus kūno formai. Siela daro nuo kūno švytėjimą begaliniu. Ištyrinėjęs tai, žmogus pradeda matyti tiesioginį ryšį jo organizmo su amžinu išoriniu pasauliu. Čia iškyla ta realybė, kuri įkūnija tai, kad pats žmogus liedsdamasis su bet koku išorinio pasaulio daiktu, pavyzdžiui, paglostęs ranka gėlelę, įgyja tą amžinybę, kuri nuo pat pradžių yra visoje aplinkoje. Jis supranta, kad išorinio pasaulio begalybė ir amžinybė - yra tame skaičiuje yra ir jis pats. Kai tik žmogus tai jau supranta, tai šis mąstymo taškas pradeda veikti konkrečiame, dažnai būties veiksmo, tada žmogus tampa pats savimi amžinu bet kokioje realybėje, tame skaičiuje ir būties, minčių, perspektyvinėje, strateginėje ir taip toliau.

Žvelgiant iš šio momento, matyti, kad pats žmogaus judėjimas į amžinybę – tai yra jo asmeninis kelias, kuris tuo pačiu metu suvokiamas kaip žmogaus pareigos kelias. Pareigos prieš jo nuosavą esybę, prieš Dievą - judėti amžiname vystymesi. Ši pareiga leidžia išlyginti sąmonės struktūras esamos logikos lygyje, suprasti, kas vyksta visumoje civilizacijoje. Atitinkamai tiksliai reaguoti į vykstančius reiškinius. Ir tokiu būdu balansuojant tarp išorinių informacinių sistemų, kurios susijusios su sąmone, kurios kažkokiu tai būdu susikerta sąmonės lygyje, pareigos užduotimi būtent amžiname vystymesi - pasiekti vientisumą visais aspektais asmeninio žmogaus vystymosi. Pradedant nuo amžino vystymosi esybės kiekvieno žmogaus ir to pasėkoje nustatant papildomus lygius, tokius kaip amžino vystymosi pareiga, tokius, kaip kryptingumą į amžiną vystymąsi, mąstymą, nukreiptą į amžino vystymosi pusę ir kitus. Atsižvelgiant į tai galima pilnai suprasti - kur tik žmogus berealizuojęs, jis visada turi amžiną vystymąsi. Tai yra jo judėjimas amžinybės link, kuri jau nepajudinama netgi todėl, kad viskas ateina iš žmogaus ir iš Dievo - visa tai amžina, vadinasi, ir jie yra amžini.

Atsižvelgiant iš šito lygio, galima nustatyti Dievo gyvenimo amžinumą jau vien tik pagal šią faktorių, sekančiai, galima nustatyti ir pagal tą faktorių, pagal panašumą, amžiną gyvenimą žmogaus. Iš susikirtimo šitų sistemų galima pereiti prie raidinio principo amžinybės realizacijos, pašalinančios bet kokią nors pasaulio pabaigą. Pavyzdžiui, pereidami prie raidės "X", mes nagrinėjame šiuo atveju dvi linijas Dievo ir žmogaus, kurios susikryžiavo centre tų dviejų šviečiančių atkarpų. Nagrinėjant pagal šviesos tipą šitos raidės, mes matome, kad kiekvienoje raidėje toks susikirtimas yra. Pavyzdžiui, raidėje „O“ galima nagrinėti viršutinę pusračio pusę, kaip Dievo šviesos elementą, o apatinė dalis - kaip žmogus supančio pasaulio. Ir jei tyrinėjame pagal panašų principą visas raides, mes matome, kad raidinėje sistemoje išreikšimai, tai yra žodyje, informacinio užbaigimo garsinėse sistemose sąveikavimo dviejų elementų nėra. Dažnai užtenka tiesiog apie tai žinoti, kad taip užsifiksuotų. Lygis žinių, kuris fiksuoja amžiną realybę pagal žmogaus valią, - efektyvus valdymo būdas. Instrumentas, kuriuo naudojasi žmogus savo gyvenimui, jis nuo pat pradžių amžinas. Vadinasi, pats gyvenimas - jis nenumato kokios nors pabaigos. Ir garsinė forma, kuri išreikšta, pavyzdžiui, raidžių simboliais, ji sąveikauja su uždaviniu ir su realybe amžino vystymosi, beje, tokios realybės, kad ji jau užtikrinta amžiname lygyje gyvenimo kiekvieno žmogaus, kuris supranta ir juda šita kryptimi.

Garsas - tai yra tai, kas skurta, pavyzdžiui, paties žmogaus, kada mes matome kalbantį žmogų, dainuojantį žmogų, vienu žodžiu - žmogų, kuris sąmoningai sukuria atitinkamą garso sistemą, logiškai pagrįstą. Aišku, kad žodis sutampa su garsu ne tik tai suvokime žodžio, susidedančio iš garsų, bet ir dalyje, kur garsas susikerta su žodžiu begaliniame paskleidime. Tai yra šviesa, atitinkanti garso, turinti begalinį išplėtimą, nes ši šviesa paties žmogaus sujungia su žodžiu, ir žodis įgyja begalines formas ir begalinius tęsinius, ir išplėtimą, kurie iš pradžių labai lokalūs.

Pavyzdžiui, tiesiog žodis, parašytas raidžių pavidale žodžio-“ž“, „o“, „d“, „i“, „s“- čia bus absoliučiai lokalus suvokime, ant popieriaus lapo, bet jis bus begalinis štai šitame supratime, apie kurį dabar pasakyta. Susikirtimas žodžio su garsu, begaliniai einančiam nuo paties žmogaus jo veiksmuose sukuria naują amžiną realybę.

Intelektualinės sudedamosios požiūriu, pradinio kūrinio lygio, žodžiai-tai intelektualinė veikla žmogaus, kuris sugalvojo raides ir tokiu būdu išreiškė žodį. Vadinasi, atsižvelgiant į praėjusias kartas, kur taip pat yra veiksmas žmogaus intelekto, išreikšta amžinybės sistema informacinių ryšių lygyje. Suvokimas kokio tai išorinio objekto informacijos ir žmogaus jo supratimas – tai taip pat veiksmas paties žmogaus. Vadinasi, pati amžinybė dinamiame supratime išeina iš žmogaus, ir bet koks suvokimas - tai jau yra amžinybė paties žmogaus. Nes pačioje suvokimo visų pasaulio reiškinių esmėje ir pažinime šitų reiškinių randasi amžino vystymosi dėsnis, kurio niekaip negalima apeiti. Kuris iš esmės neliečiamas kokio nors poveikio į šitą dėsnį požiūriu. Jis nepakeičiamas ir kolektyviniame, ir visuomeniniame supratime jo visuotinės realizacijos požiūriu. Ryšium su tuo, atsižvelgiant šias mąstymo konstrukcijas, kuriose pasakyta, kad visa amžinybė, iš esmės, jinau yra pasaulio kriterijus ir pagrindas pasaulio, absoliučiai vienareikšmiškai galima pasakyti, kad pasaulio pabaigos nebus nei fiziniame plane, nei dvasiniame plane. Ir nagrinėjant lygi, kai kalbama apie pabaigą, būtent gyvenimo požiūriu kokio tai konkretaus žmogaus, tai čia reikia suprasti, kad būtent ir to prileisti sąmonėje negalima todėl, kad apibendrinta sistema reaguoja tokiu būdu, kai tik mes pašaliname suvokimą vieno žmogaus mirties ir išmoksime atrasti mechanizmus mirties išvengimo kiekvieno konkretaus žmogaus, tai ir išorinė realybė, jinau automatiškai pašalins tokias suprantamas sistemas įvykių, pažįstamas formas, kurios priklauso pasaulio pabaigos supratimui.

Vadinasi, vienas iš sisteminių faktorių atmetimų tokių supratimų, globalinės grėsmės visumoje žmonijai, užsibaigia tiksloje sekoje pašalinimo mirties kiekvienam konkrečiam žmogui visumoje, taip pat ir visai žmonijai. Čia mechanizmas prisikėlimo realizuotas amžino vystymosi plane, ir tam gyvenantieji turi kurti sistemą tokiu būdu, kad nebūtų mirimo gyvenančiųjų. Ir kai tik šis elementas bus plačiai paskleistas, tai bus pakankamai vienareikšmiškai aišku, kad bet kokios informacinės sistemos, pasireiškiančios pasaulio pabaigos kryptimi, vadinasi, bet kokių kataklizmu, jie, bendrai kalbant, jau net loginėje fazėje nebeišvils, todėl kontroliavimas pasaulio išorinio ir vidinio jis bus absoliučiai vienareikšmiu, pastatytu ant meilės. Ir visa tai bus apjungta planingu konkrečių techninių vystymosi visuomenės tikslų ir kiekvieno žmogaus, civilizacijos, pasaulių ir taip toliau. Todėl čia dar turi reikšmės dalyvavimas auklėjamuosiuose procesuose, kurie informuotų apie tai, kad žmonės buvo orientuoti į begalinį kūrimą, atsižvelgiantį amžino vystymosi lygio žinojimą, kuris nuo pat pradžių juose egzistuoja. Todėl, kad pagrindinai pirmoje eilėje formuoja išorinę realybę - tai sąmonė kaip žmogaus, taip ir žmonių visumoje. Kada sąmonė sukaupia aktyvumą, kada dvasia ir siela žmogaus tampa tiek apjungti sąmone uždaviniui amžino vystymosi įprastam lygiui, amžino gyvenimo, tai čia atsiranda labai paprastas elementas auklėjamasis, nukreiptas tam, kad kiti žmonės paprasčiausiai tiesiog šią gyvenimo pusę - amžino gyvenimo šiuo atveju - žinotų, realizuotų, priimtų ir skleistų.

Kada jūs apie tai pranešinėsite kitiems, tau jau kiti gali pastatyti pagrindą, informacinį, realų, praktinį savo amžinam vystymuisi ir atitinkamą platformą amžino vystymosi. Tada jūsų tolimesni veiksmai bus dar labiau sisteminiai, dar labiau sustiprinti ir supratimas sistemingumo amžiname vystymesi – tai visų pirma, amžino gyvenimo pasiekimas - kaip kiekvienu atskiru žmogumi, taip ir visa žmonija, todėl atsižvelgiant į šį uždavinį ir šitą praktiką ir

esamą gyvenimo lygį, galima absoliučiai tiksliai aiškiai, kad jūs ateinate į amžinybę todėl, kad tai ir veiksmas tame skaičiuje kitų žmonių. Bet jūsų veiksmas nepajudinamas jau vien todėl, kad jūs judate toliau pagal amžino vystymosi lygį. Žvelgiant iš šitos gyvenimo praktikos, galima pasakyti, kad kuo daugiau jus matote realių rezultatų amžino vystymosi ir amžino gyvenimo atsižvelgiantį užtikrinimą amžino gyvenimo kiekvienu konkrečiu žmogumi, įsisavinusiu techniką, įsisavinančiu techniką amžino vystymosi, tuo labiau pastovesnė jūsų amžinybė esant tiems duomenims, kad jinau nuo pradžios savo prigimtimi nepajudinama. Reikalinga vystyti masinį buitinį šito klausimo supratimą, kada amžinybė yra bendrai prieinama ir bendrai priimtina ir iš esmės buitiniu gyvenimo reiškiniumi.

Atsižvelgiant iš šito lygio, galima pilnumoje tvirtinti, kad žinios, kurios perduotos kitiems žmonėms, tai yra būtent sisteminė amžinybė: žinios apie amžiną vystymąsi, apie amžiną gyvenimą. Pagrindinė sistemingumo struktūra kaip tik ir randasi kiek įmanoma išplėstame, koncentruotame, kuo suprantamesniame, kuo tikslesniame lygyje šitų žinių perdavimo. Kai jūs apgalvosite žinių perdavimo momentus, stenkitės galvoti sukauptai, periodiškai realizuodami arba pastoviai, jeigu yra galimybė, realizuodami sistemą tokių žinių apie amžino gyvenimo lygį, apie amžiną gyvenimą, apie amžiną vystymąsi perdavimo. Jūs pamatysite, kad pats žinių perdavimas, patys efektai pozityvūs nuo šito perdavimo. Pavyzdžiui, audinių atstatymas, kokios tai sistemos įvykių valdymo, apie kuriuos jums praneša kiti žmonės,-tai ir yra tai, kas užtikrina sąmonės lygyje jus atitinkamu lygmeniu tikslumo jūsų pozicijos. Todėl, kad mokėjimu sąmonės pagalba atstatyti, normalizuoti savo ar kitų audinį, mokėjimu atitinkamu būdu paveikti įvykius amžino vystymosi plane, kad ten įvyktų tai, kas atitinka amžinam vystymuisi, - tai užžtikrina jus esamomis garantijomis amžino vystymosi lygyje jūsų tolimesnių veiksmų.

Kada jūsų veiksmai sisteminiai ir daug žmonių tuo užsiima, ir dar matyti, kad makrokatastrofa neįmanoma dėl vidinių problemų civilizacijos arba dėl išorinių pasaulio problemų, fizinio pavyzdžiui, tai čia atsiranda labai speciali žinių ir vystymosi sritis, kuri randasi ateityje, ir jinai turi labai esminį rimtą greitį informacijos apskaitime. Panašu į tai, kad jeigu nagrinėtume SMS ir pranešimų kiekį internete, kurie praeina, tai jeigu juos apjungtume žodžių lygyje, tai žodžių bus daug; bet jei apjungtume elektroninių signalų lygyje, tai šis kiekis signalų bus atitinkamai mažesnis apimties plane, pavyzdžiui, aprašyto žodžiais pagal tuos signalus. Tačiau signalų informacijos nešėjas ir pati informacija - jie apjungti.

Jeigu tokią pasaulio struktūrą pasistengtume panaudoti realizavime būtent amžino vystymosi žinių, tai čia be fizinių sričių ir tokių, kaip internetas, ir tokio tipo informacinių sistemų, egzistuoja dar ir dvasinis lygis koncentruoto panašaus valdymo. Sujungimas dvasiniame lygmenyje, sielos lygyje tų žinių, kurios yra mumyse ir kituose realizacijoje amžinojo vystymosi, su tuo, kad mes atnešame į amžino vystymosi struktūrą kokius tai savo turimus duomenis, leis veikti į realybę. Radikaliai veikti į fizinę realybę tokiu būdu, kad taps prieinamos praktiškai logikos lygyje įvykių, lygyje atitinkamų visuomenės vystymosi dėsnių tos konstrukcijos, kurios neleis mirti žmonėms. Pats žmogaus vystymasis, leidžiantis įsitikinti galimybe pilno poveikio pasauliui kūrimo tiksliais, tvirtina pasaulio pabaigos nebuvimą.

Tai yra suderinimas įvykių ir fizinio pasaulio savybės susipins tokiu būdu, kad tai pasireikš ne vien tik paprastai tikslo lygyje ir išpildymo. Pavyzdžiui, valdančiojo tikslas link amžinojo vystymosi normuojant kokias tai situacijas ir pats valdymas - tai jau bus pati norma amžino gyvenimo, kur keitimo ir informaciniai procesai labai dideli. Reikia taip stengtis realizuoti, kurti pasaulį, kuriame neįmanoma žala sveikatai, neįmanomas žmogaus gyvenimo nutraukimas.

Toks pasaulis skiriasi atitinkamomis savybėmis išplėtimo šitų reiškinių požiūriu visiems kaip dėsnį, kuris praktiškai realizuojasi bet kokių atveju. Apeiti, kažkaip pakeisti nurodytą dėsnį negalima, todėl, kad kolektyvine sąmone jį patį visuomenė nustatė, ir jis galioja taip pat, kaip fiziniai įstatymai, fizinė realybė. Štai šis visuomenintas dėsnis susiliejo su dėsniu vidinio vystymosi dėsniais išorinio pasaulio - tai yra praktiškai tiksli būseną, kuri leidžia ne tik būti įsitikinusiu, kad jokios pasaulio pabaigos nebus, bet ir būti įsitikinusiu į tai begalinį laiką.

Čia pati žmogaus esmė, kuri pilnumoje kontroliuoja realybę, savęs suvokimą žmogaus, kad tai realiai vyksta lygyje tikslų išvadų, įtikinamų faktų ir lygyje planingo sisteminio visuomenės ir žmogaus vystymosi, leis praktiškai atmesti tokio tipo informaciją, kaip pasaulio pabaiga, kaip bet koki žmogaus gyvenimo pasibaigimą dėl kokių tai priežasčių. Šita išimtis kaip tik leis realizuoti amžinojo vystymosi struktūrą, apjungtą kaip pačiu žmogumi, išoriniu pasauliu, visuomene, taip ir Dievu. Visa sistema šito vystymosi bus nukreipta tik į amžiną gyvenimą, į amžiną vystymąsi - ir tai jau yra dabar. Todėl, kad žmogus, kuris bus išsivystęs tokiu būdu, ir visuomenė visuomenėje, jie dabar nesiskiria nuo tų žmonių, kurie to mokėsi. Todėl, atsižvelgiant į aspektą pirminės esybės pagal panašumą Sukūrėjo, jūs galite veikti taip pat, kaip veikia Dievas, kaip veikia kitas, kuris moka amžinai vystytis, amžinai gyventi, ir kaip tai atspindėta visoje išorinėje realybėje, kur jūs galite savarankiškai pažinti visus dėsnius amžinojo vystymosi, žvelgiant tokiu tikslu pagal kontaktą su išoriniu pasauliu.

Kada jūs kontaktuojate su išoriniu pasauliu šitame tikslu, tai šitos žinios jums taip pat ateina. Todėl kasdieninis kryptingumas šita linkme jums duoda pastovias žinias. Jūs tobulėjate žymiai greičiau, negu tai galima kažkaip tai logiškai numatyti. Ir tada atitinkame lygyje, nors dažnai sąmonės lygyje kokių tai ryškių judėjimų nebūna, nenagrinėjama, nes kadangi sąmonė priima

amžinąjį vystymąsi kaip normą, jūs galite pamatyti, kad kokių tai momentu amžinybės elementas jūmyse tiek išreikštas, kad jūs tiksliai amžinai gyvenate pagal atitinkamas vidines struktūras supratimą kokių tai įvykių, kokių tai gal būt praėjusių įvykių, kokių tai jūsų veiksmų, kurie atvedė prie atitinkamų rezultatų. Tai jau asmeninis valdymas, tai asmeninė būseną, kuri suteikia atitinkamą malumą, atitinkamą malonų suvokimą to, kad amžinai gyvena aplinkiniai ir jūs.

Vadinasi, žvelgiant iš šios savo būsenos konstrukcijos, jūs ne vien tik būsite įsitikinę, kad jokios pasaulio pabaigos nebus. Bet ir šia būseną, šituo savitu požiūriu, kur yra reali jėga, tai yra požiūriu, pagrįstu tikslu žinojimu būsimų įvykių, galite iš karto užkirsti kelią bet kokiems griauantiems įvykiams bet kokioje sistemoje. Ir tuo nustatinėti ne tik amžinybę savęs, bet ir viso pasaulio amžinybę, visų aplinkinių tuo pačiu metu. Kai jūs pasieksite tokią harmoniją, o dažnai ją pasiekti nesudėtinga, tiesiog tik reikia į tai nusiteikti - jinau jau pas jus yra. Yra tokia dvasinė būseną ir viskas. Tai visiškai akivaizdu, kad pasaulis nesugriauamas, kad apie tai galima pranešti ir aplinkiniams, ir turėti šias žinias, kurios gali leisti jums perduoti tai ir įprastame lygyje, nesiskiriančio nuo būtinės būsenos, veiksmo. Pilnai galima greitai perduoti būtent šitą įsitikinimą, šitą sistemą tikslų žinių. Ir tada jau rezultate jūsų veiksmo nieko griauančio jau neįvyks bet kokių atveju.

Tokiu būdu, apjungus sistemą supratimo, sistemą veiksmo, sistemą tiesiog to, kad nuo pat pradžių jūs realizuoti kaip asmenybė, kaip žmogus, kuris gyvena amžinai, apjungiant visus galimus reiškinius šita kryptimi, jūs visiškai aiškiai pasiekiate amžino gyvenimo be kokios tai pasaulio pabaigos arba, bendrai kalbant, kokių tai netgi neigiamų elementų, kurie galėjo atnešti žalą sveikatai ar gyvenimui. Todėl čia išskyla aiškus, kvalifikuotai šiame supratime tikslinio valdymo pastatytas jūsų kelias, kuris jūsų pilnai kontroliuojamas ir kuris tobulai pastovus, todėl, kad jis jau

egzistuoja nuo pat pradžių, - tai yra šio pasaulio tiesa, kuri atėjo nuo pat pradžių su jumis, nuo pat pradžių su Dievo veiksmu ir viso pasaulio visumoje. Šis kelias nepakeičiamas, ir visiškai ramiai galima vystytis ir gyventi amžinai.

**GRIGORII GRABOVOI PR KONSALTING
TECHNOLOGIES OF ETERNAL DEVELOPMENT**

<http://pr.grigori-grabovoi.world>